



Odottajana maailmalla

"NUORENA MIETIN, onko maailma sellainen, jossa haluaisin omien lapsieni elävän. Eniten mietin sitä, onko täällä tarpeeksi turvallista. En tullut tuolloin varsinaisesti mihinkään lopputulokseen, mutta kuten tästä adoptioprosessistamme voi päätellä, olemme päättäneet maailman riittävän lapsillemme sellaisena kuin se on. Vaikka epävakaisuus on ehkä lisääntynyt, uskon elämämme olevan riittävän vakaata lapsiperheelle. Toisaalta, vaikka juuri arvelin epävakaisuuden lisääntyneen, niin onko asia kuitenkaan näin? Ehkä tätä nykymentoa vain katsoo aikuisen silmillä toisin kuin lapsena ja nuorena.

Uutta näkökulmaa elämään Suomessa toi myös taannoin tekemämme matka Yhdysvaltoihin. Siellä liikuimme olosuhteiden pakosta autolla joka paikkaan, ja kauppojen parkkipaikoilla etsimme parkkipaikkaa mahdollisimman valoisasta paikasta läheltä ovia ja julkisivun edessä partioivaa virkavaltaa. Iltaisin emme kävelleet sitäkään vähää kuin valoisian aikaan, ja elokuvissa käynnin

jätimme kokonaan väliin. Jokainen aamu käynnistyi uutisilla, joissa kerrottiin yöllä tehdyistä henkirikoksista. Suomi alkoi tuntua aiempaakin paremmalta paikalta elää.

ADOPTIOPROSESSIMME ON KESTÄNYT nyt nelisen vuotta. Olemme mieheni kanssa käyneet ulkomailla noin kerran vuodessa, mutta odotusvuosien lisääntyessä epävarmuus matkalle lähtöön on kasvanut. Epävarmuutta herättää se, uskaltaako matkaa varata kovin paljon etukäteen ja pitäisikö ottaa jonkinlainen peruutusturva, joka saattaa yli tuplata matkan hinnan. Toisaalta sekin tuntuisi turhan paljon kukkarossa, jos matkan joutuisikin kokonaan perumaan.

Tuskin kuitenkaan ihan heti lapsen tulon jälkeen voisi tai haluaisi lähteä lapsiperheenä reissuun. Moni on sanonut, että on se lapsen tulo varmasti sen verran iso asia, että matkan mielellään peruu, enkä sitä epäilekään. Vaikka meidän on taloudellisesti mahdollista matkailla, ei sitä varallisuutta niin paljoa kuitenkaan ole, että ei harmittaisi

menettää matkarahoja, joita ei välttämättä saisi takaisin ilman sitä ylimääräisenä otettua peruutusturvaa.

Tässä vaiheessa odotusta olemmekin päätyneet siihen, että teemme yhdessä korkeintaan pitkän viikonlopun pituisia reissuja lähimaihinkin, jolloin taloudellinen menetys ei ole turhan suuri vaikka matka jäisikin tekemättä. Toisaalta onneksi kuitenkin kävimme reilu vuosi sitten ystäviemme luona Yhdysvalloissa, vaikka mietimmekin uskallammeko lainkaan lähteä, sillä ainakin tässä tapauksessa matkailu todellakin avarsi.

Ehkä yksi tärkeimmistä asioista adoptio-odotuksessa on muistaa, että elämä ei ala vasta lapsen tullessa. Toki tämä on helpommin sanottu kuin tehty, mutta yritämme parhaamme, ettemme jättäisi tekemättä asioita vain siksi, jos ne eivät onnistuisikaan.

Maija

KUVA Pixabay



SAMIN tuoreimmat kuulumiset voit lukea Adoptioperheet-lehdestä 1/2017.